

„Alg olge siis usin,” ütles Iuu, kelle keel surgu-lage õerus.

„Ega seda nii usina toimetada wõi,” ütles Juurish, „all on pime ja öö-aeg ei saa ma seal lüünast. Olge head ja laenake muusle oma latoru.

„Ei lähe torda,” urises Iuu. „Se on läsu waasta.

„Paha lugu,” ütles Pittawlane, oli natule aega waid, kui mõtleks järel, ja ütles siis: „Tulge paar sada sajandu eemale, et walgus teldre-ulse pealse paistab, eht aitab siis ta.”

„On ta läsu waasta,” ütles Iuu, aga juba oli näha, et õige tee temale rassels läts.

„Ma arwan, et kuriwaim ise muusle täna tali põrgutuld teele paistab,” urises Iuu omas jänus.

„Seda arwan miuagi,” linnitas Juurish.

„Kes teab kas Teie täna oma läiku wälsja-lannataate. Olets jo Teie kohus oma terwist hoida ja natule südametlumusti wetta. Mis siin üleväl ja üts paar sada sajandu suurt wahet teewad.”

„Kas arwate!” ütles Iuu. „Kui Teie tealsite, suida nemad seal pealinnas oma pitla torudega minu läiku tornist waritsewad. Seal seisavad need kõrgestöpetud herrad ja ei lanta mind mitte tunnisfektsi filmisti.”

„Suur aši,” uoeris Juurish ja hallas ühe pilve hõlmast finni, kes selle-aeg kombe järel

alaundlikult sun tassa möödva minna tahtis; „mä-sige emast selle siese, ega siis need herrad aru jaa suida Teie läite.”

„Hea küll,” ütles Iuu, „aga . . .”

„Mis aga,” ütles Juurish, kes nägi, et aga veel wähe nõnuandmist lulus. „Ka Peetrus arwas Teile natule mõdu tarvis olema; els tema pea waastama, kui pahandusi tuleb. So, wëtse jaluskesti linni, siis saame rutemini edasi.”

Juurish andis hobusele lannulheid ja sõitis edasi; Iuu tulsi sõualauhunata järel. Raganiti mõisa sohtas pidasivad finni; sun tulsi pilve hõlmasi wälsja ja paistis et kõik mõisa alnad säärasivad. „Silmapill olen tagasi,” ütles Juurish ja sõitis alla. Wõik arwas lojupoolle ja tople poolle minema ja joossis suida suutis.

Marellis oli veel laua pärna all istunud ja Juurish'i kurwa näu üle naernud. Siis oli oma lambre läinud ja otsis just lüünast, kui järelu kuu pehmne walgus tuba täitis. Neiuse kohkus, sest tema mõlles selle peale, mida losija läest pärinud oli. Missugust õnnetust ei võinud temale tema julgusest tulla? Neiu süda lõi järelu pehmeks ja pisarad tiliusivad wägise silmi. Tuas läts ehi rassels, Marellis tegi alna lahti — torraga pidas Juurish, wõigu selgas, alna all; sun walgus minuti iga tema juusjelarwa säärawats hõbedats.